
Augustus, de Koninginne-maand

door A. L. GERRITSEN.

Niemand zal het verwonderen, dat we iets schrijven over de verjaardagen van onze beide Koninginnen. Heel ons volk heeft te veel aan beiden te danken dan dat we niet zouden pogen de jonge lezers vertrouwd te maken met hun levensgeschiedenis. Onbekend maakt onbemind, zegt een Hollandsch spreekwoord. Maar het tegenovergestelde is ook waar. En van onze Koninginnen geldt ook, dat hoe meer en beter we hen leeren kennen, hoe meer we hen zullen kunnen eeren en liefhebben.

We gaan dus voortzetten wat we reeds vroeger zijn begonnen. Toen vertelden we iets uit de allervroegste jeugd van onze Koningin. Tijdens de kinderjaren van Hare Majesteit vertoefde het Koninklijke gezin afwisselend in Den Haag en op Het Loo. Aan het aloude lustslot, in den omtrek van het fraaie Apeldoorn zoo rustig gelegen, met zijn schoon park en allerlei dingen die haar als kind zooveel genoegen verschaften, zijn ongetwijfeld voor onze Koningin de aangenaamste herinneringen verbonden.

Een groote plaats in het jeugdleven van Hare Majesteit werd ingenomen door de dieren. Haar talrijke duiven wisten precies wanneer zij naar buiten kwam om ze te voederen en vlogen dan dicht om haar heen. De herten in het groote hertenkamp waren er aan gewoon geraakt te komen eten uit de hand van het blonde Koningskind, waarvoor ze niet de minste vrees koesterden. En hoe was zij gehecht aan de kleine paardjes, die ze van haar Vader ten geschenke had gekregen, de ponney's waarop ze leerde rijden en die voor het wagentje werden gespannen waarin ze rondreed.

Zoodra ze bij den eendenvijver kwam en de tallooze eenden

en zwanen den welbekenden stap hoorden, ontstond er in den grooten plas een oorverdoovend gekakel en een geploeter en geplas om de versnaperingen die zij op 't water wierp machtig te worden.

Maar het meest was onze Koningin gehecht aan haar trouwen hond, Swell, die haar slechts zelden verliet en waarmee ze stoeide en dartelde totdat hij oud en stijf was geworden.

Een groot deel van haar vrijen tijd bracht onze Koningin door in een Zwitsersch huisje, een châlet, dat voor haar in 't park was ingericht. Daar had ze haar speelkamers en vlak er bij een eigen tuin voor groenten en bloemen, waarin ze dikwijls ijverig werkte.

Reeds heel vroeg, ze was nog maar tien jaar, verloor Prinses Wilhelmina, zoo als ze toen genoemd werd, haar Vader. Koning Willem III, voor wien ze een zonnestraal is geweest op zijn levenspad, stierf in 't najaar van 1890. Toen werd Prinses Wilhelmina, onder voogdijschap van haar Moeder, Koningin. In dien tijd spraken we van onze kleine Koningin en werden er allerlei kleine trekjes van haar verteld zooals we ze tegenwoordig zoo graag hooren van Prinses Juliana. Een paar er van willen we oververtellen.

In die dagen werd te Utrecht een groote poppententoonstelling gehouden voor een of ander liefdadig doel. De kleine Koningin hoorde daarvan en terstond kwam de gedachte bij haar op de verzameling poppen, die ze bij verschillende gelegenheden had gekregen, ook naar de tentoonstelling te zenden en zoo mee te werken aan de bereiking van het goede doel dat men zich had voorgesteld. Met groote animo maakte ze alles in gereedheid en toen 't zoover was kwam de heer Kerkmeijer te Apeldoorn, van wien ze onderricht kreeg in 't fotografheeren, een kiekje maken van de poppenfamilie, die in het koninklijk paleis thuis hoorde.

Eens, toen Koningin Emma, die met zooveel wijsheid de opvoeding harer dochter heeft geleid, in haar eigen kamer zat werd er op de deur geklopt. 't Was de kleine Koningin, die op de vraag: Wie is daar? ten antwoord af: de Koningin.

„Voor de Koningin ben ik nu niet te spreken,” klonk het terug.

„Nu, dan de Prinses van Oranje-Nassau,” werd er weer geroepen.

„Ook daarvoor ben ik nu niet te spreken.”

Toen ten laatste: „Willemientje.”

„Die mag altijd bij Moeder binnenkomen,” luidde nu het antwoord; de deur ging open en nu mocht ze genieten van het bijzijn en de liefde harer Moeder.

